

Баба Тодора

Баба Тодора се връщаше от града. Тя бѣше ходила да види своя внуѣкъ, младия войникъ Иванча.

Бѣше студень февруарски день. Духа-ше ледень вѣтеръ и прѣскаше ситни снѣ-жинки, които като остри игли бодѣха ли-цето на старицата.

Баба Тодора усѣщаше какъ студѣтъ об-хващаше цѣлото ѣ тѣло. Но нѣмаше кжде да се подслони въ това открито поле. Пѣкъ и селото е далече. Трѣбва да бѣрза.

Баба Тодора силѣше напредъ, но кра-ката ѣ отмалѣха.

— И-и, Божичко, какво лошо време! — спрѣ се тя и се прекръсти. — Чакай малко да почина.

Старата жена седна задъ една купчина камѣни край пѣтя и въздѣхна. Бѣше мно-го уморена. Но тя виждаше предъ себе се младото войниче, усмихваше му се и му шепнѣше:

— Чедо мило на баба!...

Отведнажъ нейде по шосето се чу шумъ. Старата дигна глава. Право къмъ нея летѣше автомобилъ.

Автомобилѣтъ спрѣ току до нея.

Младъ човѣкъ слѣзе отъ автомобиля и извика:

— Добъръ день, бабо!

— Далъ Богъ добро, синко! — отгово-ри старата и се помжчи да стане, но не можа.

— Какво така си изостанала тукъ, ба-бо, въ такова лошо време?

— У града бѣхъ, синко. При нашъ Иванча. Той е войниче, синко, па ми доми-лѣ за него. Ходихъ да го видя, па сега се връщамъ за село.

— Отъ кое село си?

— Отъ Качамаково.

— Ами то е далечно, бабо.

— Далечно е синко, ама полека-лека ще стигна.

Бабата пакъ се помжчи да стане, но не можа. Младиятъ човѣкъ ѣ помогна да се изправи.

— Сполай ти, синко! Господъ здраве да ти дава!

— Ела, бабо, въ моята кола! — рече младиятъ човѣкъ. — Ще те закарамъ до село.

— Е, синко, не съмъ за такава кола.

— Ела, ела, бабо!

Човѣкътъ подкрепи бабата, доведе я до автомобиля, помогна ѣ да се качи въ не-го. Настани я удобно и развърза товара отъ гърба ѣ.

И автомобилѣтъ хвъркна по пѣтя.

Баба Тодора се хвана яко за едно кѣиш-че. И чакъ тогава тя видѣ, че въ автомо-

